

meren, Indespærren i Skabe, Unddragelse af Jøde osv. i længere Tid skulde være nødvendig for en Hævdelse af Strafferetspleien her i Landet. At Nogen skulde kunne paastaa det, fatter jeg ikke. Jeg kan ikke se, at man ikke skulde kunne behandle en Mand, der er stillet for en Domstol, paa en Maade, der undlader at krænke hans almindelige Menneſteværdighed, saalænge i alt Fald der ikke foreligger Noget imod ham. I andre Lande er det anderledes. Jeg mindes med Glæde en Udtalelse af den franske Justitsminister for nylig under Behandlingen af den bekendte Wilsonſke Sag. Han udtalte nemlig, at i Frankrig er enhver Mand uskyldig, til han er dømt. Her hjemme synes at gjælde den Sætning, at enhver Mand er skyldig, indtil han er dømt, saa snart han blot er anklaget.

Hvad selve Lovforslaget angaar, saa er det jo blevet til efter en noiagtig Undersøgelse af, om ikke andre af de Midler, der saa vel her i Salen som i Litteraturen og Pressen i de senere Aar ere blevne foreslaaede, vilde have været i Stand til at afhjælpe Manglerne. Det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgtreds (Klein) lagde saaledes under den af mig tidligere omtalte Debat stærk Vægt paa at faae særskilte Retskrivere. Jeg tror nu ikke, at det vil nytte det Mindste. Vi have særskilte Retskrivere under Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret, idet Protokolførerne der maa opfattes som særskilte Retskrivere, men Klagerne lyde stærkt over Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret, idet disse Retskrivere ikke have været i Stand til at værne paa dette Omraade. Der er ogsaa omtalt, at det at gjøre Forhørerne offentlige, skulde være virksomt. Men det kan jeg ikke indrømme. Jeg synes, det er vel haardt under det nuværende System for den Tiltalte eller Sigtede at skulle forhøres offentlig; han bliver derved stillet blot for Nysgjerrighed, for pikante Historier og Meddelelser i Blade, og det anser jeg ikke for heldigt. Dernæst tror jeg heller ikke, det vil hjælpe det Allermindste. Vi have jo ingen Erfaring fra offentlige Forhør; skjøndt jeg for mit Vedkommende rigtignok anser det for uvidsomt, om ikke Forhørerne alligevel ere offentlige, om man virkelig kan lufte Forhørsammerets Dør, og om ikke Retspleiens Offentlighed her i Landet medfører, at Enhver er berettiget til at overvære Forhørerne. Jeg ved det ikke bestemt, men jeg antager, at man er kommen ind paa en feil Træjs, der ingen Lovhjemmel har, ved at gjøre Forhørerne hemmelige. Men ved at se hen til den offentlige Retspleie, vi for Diebliffet

have, f. Ex. den offentlige Politiret, forekommer det mig klart, at Forhørernes Offentlighed ikke hjælper den Tiltalte noget. I den offentlige Politiret er Forholdet det, særlig naar enkelte Assessorer besejdede Retten, at den Tiltalte ikke faar Lov at gjøre nogen Bemærkning. Det er ogsaa en bekendt Sag, at naar en Tiltalt, som er bleven noteret og behandlet til en Politirapport og mener, at Sagen har en vis Vigtighed, og at han ingen Ting har gjort, møder med en Sagfører der oppe, da hændes det ofte, at Sagføreren, som jo er berettiget til at møde, ikke kan faae Noget tilføjet Protokollen. Jeg har i alt Fald for mit personlige Vedkommende først gennemslået til Retten opnaaet, at Assessor Thiele lod tilføre Protokollen, hvad jeg ansaa for nødvendigt til Sagens Dplysning.

Hvad selve Forslaget angaar, da gaar det først og fremmest ud paa at bestemme, at der i Sager, som kunne falde ud til højere Straf end Bøder og simpelt Fængsel, bestikkes en Defensor for de Sigtede, saa snart Grundlovsforhøret er afholdt, og Undersøgelsen dermed ikke er bortfalden. Jeg har taget „Grundlovsforhør“ i videste Forstand, men jeg skal indrømme, at det kan ogsaa tages i inævrere Forstand, og erkjende, at der altsaa kan være Tale om at sætte et andet Udtryk i Stedet. Meningens har jo været, at naar Undersøgelsen ikke bortfalder efter det første Forhør, skal den Sigtede, uden Hensyn til, om han er anholdt eller ikke, have Ret til at faae en Defensor bestikket, som skal være berettiget til at overvære Forhørerne og varetage den Sigtedes Løb under disse. § 2 omhandler nærmere, paa hvilken Maade dette skal ske. Jeg har saa anset det for nødvendigt i § 3 at gjøre opmærksom paa, at som Følge af de foresaaende Paragrafer kunne de af den Sigtede, inden der er givet Defensor Afgang til Forhørerne, afgivne Tilstaaelser og andre Erklæringer ikke tillægges Betydning, medmindre de fastholdes efter Defensors Tilstedekomst, eller deres Rigtighed fremgaar af Sagens øvrige Omstændigheder. Denne Bestemmelse om Defensors Bestikelse foreslaar jeg indført over hele Landet. Saa har jeg i § 5 foreslaaet, at der ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret, Frederiksberg Virk, Kjøbenhavns Amts søndre og nordre Virk samt Amager Virk skal optages et stenografisk Referat af Forhørerne, der skal følge Forhørsudskriften. Naar jeg ikke har foreslaaet dette for det øvrige Lands Vedkommende, er det ikke alene, fordi det vil være meget vanskeligt i det øvrige Land at faae Stenografer ansatte under Forhørerne; men ogsaa fordi jeg mener, at